

Událost - vnitřní integrita

Událost můžeme pochopit jako celek jen s tím, že předpokládáme, že všechny její „fáze“, tj. jak ta právě aktuální, tak ty, které už proběhly, ale rovněž ty, které proběhnou teprve mají, jsou „vnitřně“ nějak spjaty, spojeny, propojeny, a to „aktivně“, tudíž nikoli navzájem „netečně“. A tak musíme před sebou vidět několik otázek, které jsou pro nás vlastně jakýmsi zadanými úkoly. Tyto otázky (event. problémy) musíme nějak uchopit a formulovat, a to s rizikem, že to neučiníme bezchybně, ale s chybami. Víme, že chybně položená nebo postavená (formulovaná) otázka může vést k vážnému pochybení a někdy dokonce k řešení, které se zdá být přímo nesmyslné. Proto musíme být vždy připraveni se na některá významná rozcestí vrátit a pokusit se otázku (problém) pochopit lépe, vyhnout se rozpoznáním chybám a rozvrhnout své zkoumání nově, jinak. Událost, která je schopna se k sobě (nebo k některým svým fázím, ať už minulým nebo teprve se k uskutečnění připravujícím) vztáhnout tak, že potvrdí a posílí jejich zapojení do celkové integrity svého dění, tak vlastně ustavuje a upevňuje (tj. vždy znovu ustavuje a znovu upevňuje) svou soustředěnost, centrovanost, ohnisko svého sjednocení, totiž „svůj“ subjekt resp. sebe samu jakožto subjekt. S výjimkou tzv. primordiálních událostí, které zatím musíme nechat zcela stranou, musíme u všech „pravých“ událostí, počínajíc těmi nejjednoduššími (nejprimitivnějšími), počítat s jejich soustředěním do takového „centra“ či na takovém „centrum“, tj. – jinak řečeno – s jejich „subjektním“ charakterem, s jejich „subjektností“. A to v důsledcích znamená, že si musíme položit otázku, odkud se vůbec bere ta „dynamika“ každé události, které musí své „bytí“ aktivně vykonávat, musí spět kupředu, k „cíli“ (který ovšem není zcela determinován, ale je vždy do jisté míry modifikovatelný, upravitelný, posunutelný, a to na základě zapojení subjektní aktivity a reaktivity takové události). Právě proto mluvíme o „vnitřní integritě“, neboť ta má a musí být zachována i navzdory zmíněné „modifikovatelnosti“ celého průběhu (která pochopitelně vzrůstá s úrovní celé události: události vyššího typu je relativně méně determinovány než události nižšího typu, ale určitý moment nedeterminovanosti resp. kontingence mají v sobě zabudován všechny události vůbec). Z čehož evidentně vyplývá, že integrita (a tedy událostná „identita“) události není nikterak jednoznačně „dána“ či rozhodnuta předem, nýbrž že je nutně s větší nebo menší přesností a pravděpodobností aktivně „dodržována“. Můžeme (a musíme) se tedy tázat podobně, jako se tázal Masaryk jen v případě člověka („nás, lidí“), totiž co takovou událost vlastně vede k té aktivitě, k té dynamice, kde je svůj zdroj a základ ta aktivita, nebo – jak to Masaryk ještě chce specifikovat – ta „spontaneita“, tj. aktivita, neiniciovaná a neodvozená zvenčí a tudíž nepřevoditelná na nic jiného mimo událost a neodvoditelná z ničeho jiného než právě z ní.

(Písek, 070323-1.)